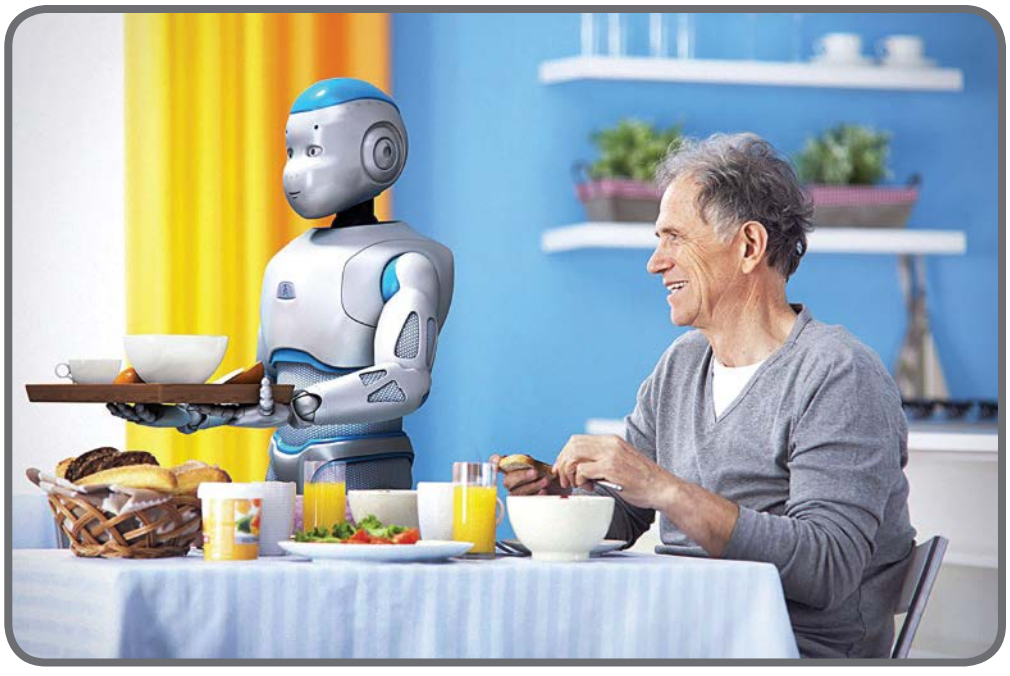
برای مثال، پیام‌رسانی فوری و ایمیل می‌توانند برای برنامه‌ریزی قرارهای ملاقات راحت‌تر باشند. لئونورا، استاد شیمی، همه قرارهای ملاقات خود را از طریق ایمیل، گاهی از ماه‌ها قبل تنظیم می‌کند

ربات‌ها با زندگی ما چه خواهند کرد؟

نگاهی به کتاب تنها، کنار هم

مهدی خانقلی
خبرنگار

برقراری ارتباط با شخص دیگر هرگز آسان‌تر از امروز نبوده است. به لطف دستگاه‌های دیجیتال، ما زندگی کاملا شبکه‌ای داریم. برای چت کردن، پاسخ به ایمیل یا کار شبانه‌روزی در دسترس هستیم. در عین حال، تحولی در حوزه رباتیک وجود دارد، به طوری که ربات‌ها نه تنها کارهای دشوار یا خطرناکی را برای ما انجام می‌دهند، بلکه از ما نیز مراقبت می‌کنند و حتی خواسته‌های خود را هم دارند.

آیا تا به حال به این فکر کرده اید که با بزرگ‌تر شدن والدین شما چه کسی از آنها مراقبت می‌کند؟ شما؟ خواهر یا برادرتان؟ شخص دیگری؟ خب، بسیاری از مردم بر این باورند که ربات‌ها در نهایت مراقب ما خواهندشد. در بعضی جاها مانند ژاپن، ممکن است حتی یک ضرورت باشند.

حدود ۲۵ سال پیش، جمعیت‌شناسان ژاپنی به این نتیجه رسیدند که ژاپن جوانان کافی برای مراقبت از سالمندان در آینده نخواهدداشت. بنابراین آنها شروع به توسعه رباتی به نام Wandakun کردند که می‌تواند به این موضوع کمک کند.

وانداکون یک کوآلای فازی است که وقتی لمس می‌شود خرخر می‌کند، آواز می‌خواند، چند عبارت را به زبان می‌آورد و می‌تواند به عنوان یک همراه برای سالمندان خدمت کند.

برای بسیاری از مردم، ربات‌ها مفهوم مراقبت را تغییر داده اند. اکنون اغلب حواس‌جمع بودن و مراقبت، کاری است که یک ربات ممکن است قادر به انجام آن باشد.

سال ۲۰۰۵، سمپوزیوم بین‌المللی مطالعات متفکرانه، کاربردهای بالقوه ربات‌های مراقب را مورد بحث قرار داد. یکی از شرکت کنندگان در مورد دستگاهی که ناخن‌های پای افراد را می‌چید، گفت: «این یک کامپیوتر دلسوز است. یا [کسی که] اگر تنها هستید با شما صحبت می‌کند.»

برخی از مردم فکر نمی‌کنند تفاوت مهمی بین یک فرد واقعی و یک ربات که وظایف مراقبتی را انجام می‌دهد، وجود داشته باشد. هر دو مواظب هستند و همین هم کافی است. میریام، ۷۲ ساله که در خانه سالمندان زندگی می‌کند، به ربات خود پارو، علاقه زیادی دارد که با او صحبت می‌کند و رازها را در میان می‌گذارد. در پایان، پارو واقعا به او اهمیت نمی‌دهد و نمی‌تواند این کار را کند اما پرستاران و سازندگان پارو، فکر نمی‌کنند این مشکل خاصی باشد.

این تنها سالمندان و مراقبان آنها نیستند که شروع به استفاده از ربات‌ها به عنوان همراه کرده‌اند. مخاطبان گسترده‌تری نیز شروع به پذیرش آنها کرده‌اند. چرا؟ یک دلیل این است که وقتی ربات‌ها از ما مراقبت می‌کنند، فراموش می‌کنیم ماشین هستند.

نیاز به مراقبت مستمر

تاماگوچی، یک اسباب‌بازی دیجیتال بسیار محبوب در دهه ۱۹۹۰، این پدیده را نشان می‌دهد. تاماگوچی‌ها دستگاه‌های نسبتا ساده‌ای بودند، با صفحه‌نمایش‌های کوچکی که موجودی حیوان‌مانند را با نیازهای اولیه، مانند خوردن و خوابیدن، نشان می‌دادند.

آنها نیاز به مراقبت مستمر داشتند. بچه‌ها به آنها غذا می‌دادند و حمام می‌کردند و کاملا به آنها وابسته می‌شدند. بسیاری از کودکان معتقد بودند احساسات آنها نسبت به تاماگوچی‌های‌شان متقابل است. همان‌طور که ربات‌ها واقعی‌تر می‌شوند، درک اخلاقی ما نیز از آنها تغییر خواهد کرد.

یک محقق، آزمایشی را برای اندازه‌گیری این‌که یک شیء بی‌جان قبل از این‌که افراد هنگام آسیب‌دیدگی احساس ناراحتی کنند، باید «واقعی» باشد، ابداع کرد. برای این مطالعه، از شرکت کنندگان خواسته شد سه موجود را وارونه نگه دارند: یک عروسک باربی، ربات‌های پرنده‌مانند Furby و یک جونده زنده.

شرکت‌کنندگان به جونده واکنش وسیعی دادند و جرأت نداشتند آن را وارونه کنند، در حالی که بدشان نمی‌آمد با باربی این کار را کنند. آنها با انجام کارهایی مانند آویزان کردن عروسک، به موهایش احساس خوبی داشتند.

با این حال، Furby مورد جالبی را ارائه کرد. هنگامی که Furby ابراز ناراحتی کرد، بیشتر شرکت کنندگان پس از ۳۰ ثانیه یا بیشتر احساس گناه کردند و آن را برگرداندند.

بنابراین وقتی از ما خواسته می‌شود به ربات‌هایی که احساس می‌کنند یا واقعی‌تر عمل می‌کنند، آسیب بزنیم، اکثرادچار یک معضل اخلاقی می‌شویم.

ما دیده‌ایم ربات‌های خاصی می‌توانند به اندازه‌ای «واقعی» به نظر برسند که مجبور شویم آنچه را که آنها نیاز دارند، در نظر بگیریم. و برای برخی افراد، ربات‌ها به اندازه کافی واقعی هستند که به همراهان اجتماعی نیز تبدیل شوند و نیازهای اجتماعی‌شان را برآورده کنند.

این ۱۷ ساله می‌گوید برای هر شش دوست صمیمی خود حداقل ۲۰ پیام در روز ارسال می‌کند. او همچنین ۴۰ پیام فوری دیگر را از رایانه خود ارسال می‌کند

با ربات‌ها کمتر تنهاییم؟

تیم، مردی ۵۳ ساله، از این‌که مادرش را در خانه سالمندان قرار داده، احساس گناه می‌کند، حتی اگر هفته‌ای چند بار به او سر بزند. او می‌گوید «از این‌که او را در آن اتاق بگذارم، متنفر بود.»

با این حال پارو، ربات فوک‌مانندی که به لمس حساس است و درواقع می‌تواند چند کلمه را بفهمد، باعث شده او احساس بسیار بهتری نسبت به تعاملات اجتماعی مادرش داشته باشد. او می‌گوید: «او آن را در دامان خود می‌گذارد. او با آن صحبت می‌کند. این ... کمتر افسرده‌کننده است.»

حتی اگر پارو زنده نیست، تیم احساس می‌کند مادرش اکنون که ربات را در اختیار دارد، کمتر تنهاست و برخی ربات‌ها چیزی بیش از «به اندازه کافی واقعی» هستند - برخی مردم در واقع ربات‌ها را به همراهان زنده ترجیح می‌دهند؛ به عنوان مثال، شما با یک ربات مسئولیتی ندارید که با یک حیوان.

یولاندا، دختر ۱۱ ساله‌ای که با سگ رباتی به نام AIBO بازی می‌کند، این را آموخت. او ابتدا فکر می‌کرد AIBO جایگزین خوبی برای بچه‌هایی است که نمی‌توانند حیوان خانگی واقعی داشته باشند اما از آن زمان به این نتیجه رسید که AIBO حتی ممکن است بهتر باشد. او گفت: «شما می‌توانید آن را خاموش کنید و شما را آزار نخواهد داد.» بنابراین ربات‌ها فقط جایگزینی برای همراهان سنتی ما نیستند. برخی ربات‌ها را بهتر از همنشینان انسان یا حیوان می‌دانند.

ربات‌ها به بخشی جدایی‌ناپذیر از فرهنگ تبدیل شده‌اند و در آینده ممکن است بیشتر و بیشتر شبیه انسان شوند.

ربات‌های واقعی چه تأثیری بر ما خواهند داشت؟

این امکان وجود دارد ما بیشتر به آنها وابسته شویم. افراد مسن که دوستان یا همراهان کمی دارند و به‌ویژه در معرض این امر هستند، به‌سرعت توسط ربات‌ها مسحور می‌شوند.

داستان اندی ۷۶ ساله‌ای را در نظر بگیرید که در